

اداره خانی :
فقطه یخشبه بازاری صاحبیل خاندانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :
آریستووولوسی ده خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

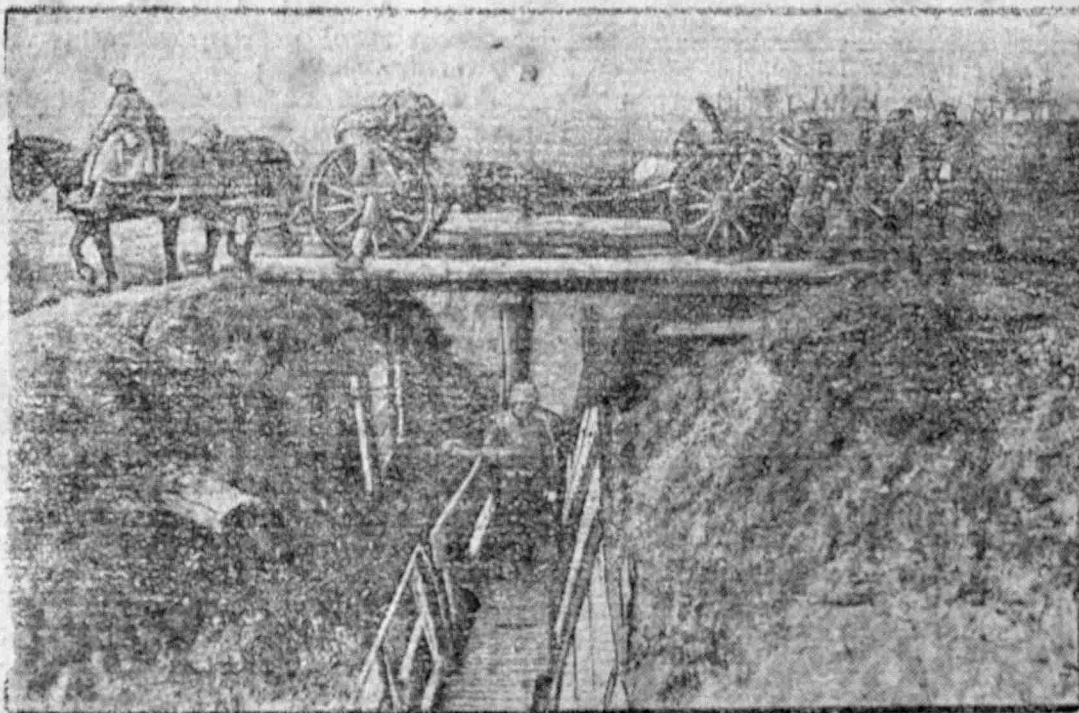

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ο νέος Πολωνός πρωθυπουργός 'Γαν Κάντιν-Σιτεκόβσκι.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐναερίου συγκοινωνίας Βιέννης-Κιέβου.

Γερμανικὸν πυροβολικόν, διελθὸν τὰς πρώτας καταληφθείσσας ἀγγλικὰς θέσεις, προχωρεῖ περαιτέρω πρὸς δυσμὰς.

Χάρτης τῶν κατὰ τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Δ μετώπου κερδηθέντων ἐδαφῶν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ὁ ἐμβαθύνων εἰς τὸν πόνον τοῦ πατρὸς, τοῦ ἐκζητοῦντος — καθὼς ἀναφέρει ἡ αὐριανὴ εὐαγγελικὴ περιχοπὴ — τὴν ἴασιν τοῦ δαιμονιζομένου παιδὸς του, θέλει εὕρει πολ- λά τὰ διδακτικὰ καὶ σπουδαῖα.

Ζητεῖ ὁ πατὴρ του τὴν βοήθειαν τοῦ θαυματουργοῦ Ναζωραίου καὶ ἐκεῖνος, ὡσάν νὰ μὴ ἐγνώριζε τὰ κατὰ τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην, ἠρώτησε τὸν ἐκλιπαροῦντα πατέρα πόσος χρόνος ἦτο ἀφ' οὗ τὸ κακὸν εἶχεν ἐπι- σκεφθῆ τὸν υἱὸν του. Καὶ ὁ πατὴρ ἀπήν- τησε :

— Παιδιόθεν.

Ἀπευθύνομαι πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς μεγάλους τούτους παράγοντας τῆς ἰδιαιτέρας καὶ τῆς κοινῆς εὐδαιμονίας, καὶ ἔρχομαι νὰ τοὺς συστήσω τὴν μεγάλην ἀλήθειαν. Ἄς μοι ἐπιτρέψωσι νὰ κρούσω τὸν κώ- δωνα τοῦ κινδύνου. Ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των, ἀλλ' ἡ ἀγάπη των ἐκείνη ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τοῦ λογικοῦ καὶ, τὸ περιεργον, ἀπο- φαίνεται ὅλως διόλου ἀντίθετος τοῦ περιεχο- μένου καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς.

Ἡ τοιαύτη ἀγάπη τυφλώττει· τυφλώττει καὶ ἀμβλυοῦται πρὸ τῶν παιδικῶν ἐλαττω- μάτων, πρὸ τῶν ἠθικῶν παρεκτροπῶν, διὰ τὰς ὁποίας εὕρισκει καὶ ἕνα λόγον δικαι- ολογίας καὶ μίαν ἐπιεικέας πρόφασιν. Καὶ ἔμως τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι ἀγάπη, εἶναι μῖσος. Ὁ μισῶν ἕνα παιδί, δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τὸ βλάψῃ μὲ τελειότερον τρόπον, εἰμὴ διὰ τῆς ἀμβλυωπίας πρὸ τῶν ἐλαττωμάτων του, εἰμὴ διὰ τῆς ἀδελτηρίας πρὸς τὴν διόρθωσιν αὐτῶν.

Τὸ μικρὸν παράπτωμα, ἡ ἐπουσιώδης σή- μερον πλάνη, αὐριον μὲ τὴν ἡλικίαν ριζοῦ- ται καὶ ἀποβαίνει μεγάλη κακία, μία ἠθικὴ κηλὶς, ἡ ὁποία δὲν θὰ εὕρη τὸν θαυματουργὸν Ναζωραῖόν τῆς.

Γονεῖς, ἀγαπάτε τὰ τέκνα σας, εἶναι καθήκον θεῖον, εἶναι δικαίωμα ἀνθρώπινον· ἀλλὰ, προσέξατε, μὲ ἀγάπην φωτισμένην, μὲ ἀγάπην ἀληθινήν. Πατάσσετε τὰ μικρά των ἐλαττώματα, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῆτε αὐριον πρὸ τῶν φοβερῶν καὶ μεγάλων. Μὴ καμφθῆτε πρὸ τῶν παιδικῶν δακρύων τῆς σήμερον, διότι αὐριον τὰ δάκρυά σας, τὰ δάκρυα τῆς λύπης καὶ τῆς ὀφίμου μετανοίας σας, θὰ εἶναι πικρὰ καὶ ἀτελέσφορα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΟΜΑΔ

— Ὁλος ὁ κόσμος ὁ ἀνθρώπινος διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα τμήματα.

— Τὸ ξέρω· εἰς ἀρσενικούς καὶ θηλυκούς.

— Δὲν σὲ συχαίρω διὰ τὴν ἀπάντησίν σου. Αὕτη ἡ διάκρισις δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀνήκει εἰς ὅλα τὰ ζῷα. Ὁ ἀνθρώπος, οἱ ἀνθρωποι δηλαδή, χωρίζονται ἀπὸ ἕνα μέγαλον ἰσημερινὸν εἰς δύο μεγάλας ομάδας.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὰς ἐμάνθανα.

— Αἱ ομάδες αὗται δὲν εἶναι ἴσαι μεταξὺ των, δὲν ἔχουν τὰ αὐτὰ μέλη κατὰ ποσόν, ἀλλὰ καὶ κατὰ ποιόν εἶναι διάφοροι καὶ ἀντίθετοι.

— Δηλαδή;

— Εἰς τὴν μίαν ομάδα ἐπικρατεῖ τὸ μείδιμα τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ τῆς αὐταρκειᾶς, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ὁ πόνος, τὸ δάκρυ, ἡ ἀγωνία.

— Θέλεις νὰ εἰπῆς περὶ τῶν εὐτυχῶν καὶ τῶν δυστυχῶν, περὶ τῶν πατρικίων καὶ τῶν πληβείων, τῶν πεντακοσιομεδίμων καὶ τῶν εἰλώτων;

— Ὁχι, καὶ αὕτη ἡ διαίρεσις εἶναι χυδαία, εἶναι banale δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς. Νομίζεις, ὅτι θὰ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ σὲ ἀπασχολήσω σήμερον δι' αὐτήν;

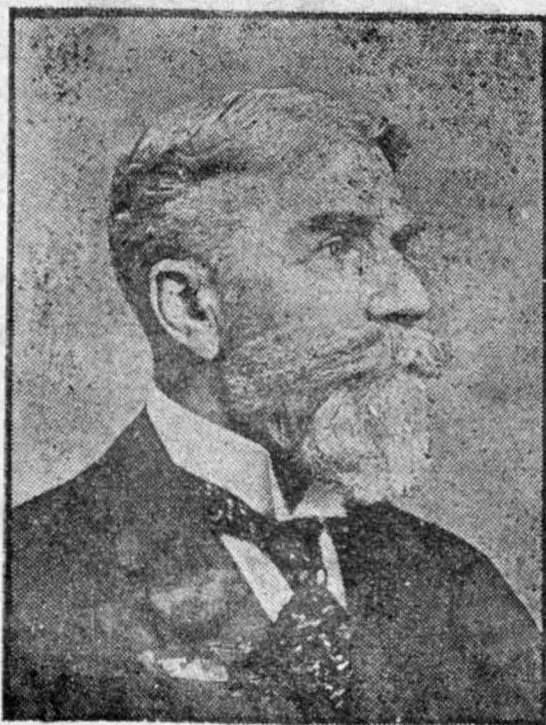
— Μά, ἐπὶ τέλους, ποῖα εἶναι;

— Ἡ σπουδὴ σου διὰ νὰ τὴν μάθῃς, δίδει τὸ ἐνδόξιμον νὰ πιστεύω, ὅτι δὲν θέλεις νὰ ἐμβα- θύνῃς καὶ σὺ ἐν πάσῃ περιπτώσει σου τὴν λέγω. Ἡ μία ἀνθρωπίνη ἀγέλη, ἡ κατοικοῦσα εἰς τὸ διαρκῶς φωτισμένον ἡμισφαίριον, εἶναι οἱ ἱκανο- ποιημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῖς, καὶ οἱ ἄλλοι εἶναι οἱ δυσχεροί. Εἰς τὴν μίαν ομάδα μία εἰ- ρηνὴ διαρκὴς βασιλεῦει μεταξὺ τῆς κρίσεως καὶ τοῦ ἔγῳ, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἕνας ἀτελείωτος πόλεμος μὲ ἀψιμόχλιας αἱματηρᾶς, μὲ βασανι- στήρια, μὲ διωγμούς.

— Ἐνόησα, εἰς τὴν πρώτην ομάδα θὰ κατα- λέγωνται οἱ πλούσιοι, οἱ εὐγενεῖς, οἱ μεγάλοι, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ σοφοί, καὶ εἰς τὴν ἄλλην, οἱ ἡμι- μαθεῖς, οἱ νωθοί, οἱ ἀπροσοίμαστοι, οἱ ἀμε- λέτητοι.

— Κάθε λέξις σου ἀποτελεῖ καὶ ἕν σφάλμα.

— Εἶσαι φοβερὸς σήμερον.

Ὁ πρῶτος πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας ἐν Φινλανδίᾳ βαρῶνος φὸν Μπρούκ.

— Θὰ ἦτο ἀληθέστερον, ἂν τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν ἀπένειμας εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Λοιπόν, φίλε μου, ἀπατάσαι· αὐτὸ, τὸ ὅποιον φανεράζεσαι, δὲν εἶναι καὶ τὸ ἀληθές. Τὸ ἀληθές ἴσως εὕρισκται εἰς τὸ ὅλως διόλου ἀντίθετον.

— Αἴφνης ! . . .

— Μὴ νομίσης, ὅτι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου, εἶναι ἀληθινὰ ἀκαῖνοι, οἱ ὅποιοι πρέ- πει νὰ εἶναι τοιοῦτοι. Ἐμβα εἰς τὸ σπῆτι ἐνὸς πλουσίου, ἐνὸς ὁποῖος ἐπέτυχεν εἰς τὴν ζωὴν δὲν θὰ εὕρησ, ὅτι ἐφαντάσθης. Εἰσοῦσα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐπιστήμονος, τοῦ ἐφευρέτου, τοῦ μελετητοῦ· θὰ τὸν ἴδῃς δυσχεροῦς μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Τὸ ἀνανεῖον ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀναθῆτους. Πλησίασε ἕνα ἀνθρώπον, τοῦ ὁποῖου τὸ διανοητικὸν μαρτάλιον εἶναι πανι- χρόν, ἡ ἐργασία μετρία, ἡ δρεῖσις μηδαιμνῆ. Ξεύρεις εἰ θὰ συναντήσῃς; Τὴν αὐταρκειαν, τὴν ἱκανοποίησιν, τὴν ὑπερηφάν, τὴν χαράν, τὴν γαλήνην. Αὐτός, ἴδού, εἶναι ὁ εὐτελής.

— Εἶσαι περίεργον.

— Ρίπτει ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐν βλέμμα εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ μένει ἀληθινὰ γοητευμένος, εἶναι ὁ ἐνσωματωθεὶς Νάρμισσος, λατρεύει τὸ σῶμα του, εἶναι γοητευμένος μὲ τὸ πνεῦμά του, εἶναι κατεπιθουσιασμένος μὲ τὴν ἀτομικότητά του καὶ ἡ ἀτομικότης του αὕτη εἶναι μηδαιμνότης, εἶναι μία ἐστεγμένη νοῦλα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθινόν.

— Δὲν ἀρκεῖ, ὅτι τοῦτο εἶναι γενικόν. Ἐκαῖνοι, ποῦ εἶχαν, ἐπὶ τέλους, ἐν δικαίωμα νὰ εἶναι εὐχα- ριστημένοι μὲ τὸν ἑαυτὸν τους, ἀκαῖνοι, διὰ τοὺς ὁποῖους θὰ ὀμιλήσῃ εὐνοϊκῶς ἡ ἱστορία, αὐτοί, εἰς τοὺς ὁποῖους ὀφείλει πολλὰ ἡ ἐπιστήμη, οἱ παρά- γοντες αὐτοὶ καὶ οἱ δημιουργοὶ τῆς γενικῆς προό- δου καὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων, εἶναι οἱ δυστυ- χεῖς, οἱ ἀνικανοποίητοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τους.

— Μία μονία καὶ αὐτὸ.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς προόδου. Ἡ φύσις δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν εὐ- δαιμονίαν τῶν ἀτόμων, ἔσον διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ συνόλου. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ σύν- ολον δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ άτομα. Αὐτὴ θέλει νὰ δημιουργηθῶν καλὰ καὶ εὐχραστὰ παιδιὰ, ἐνό- νει, λοιπόν, μὲ τὸ αἶσθημα τοῦ ἀκατανηκτοῦ ἐρωτος δύο πρόσωπα, τῶν ὁποίων ὁ συνδυασμὸς θὰ εἰμπο- ρέσῃ νὰ δημιουργήσῃ ἀκαῖνο, ποῦ ζητεῖ. Ἀδιάφο- ρον, ἂν θὰ εἶναι ἡ ὄχι εὐτελεῖς αὐτοὶ οἱ δύο ὡς σύζυγοι καὶ ὡς άτομα· αὐτὸ πλὴν ὀλίγον τὴν ἐν- διαφέρει. Λησμονεῖς, ὅτι ὑπάρχουν ζῷα, τὰ ὅποια θνήσκουν εὐθύς μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ συζυγι- κοῦ των καθήκοντος;

— Εἶναι καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ περίεργα φαινό- μενα τῆς φύσεως.

— Εἶναι αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ πολλά, τὰ ὅποια φα- νερόνουν τὰς τάσεις καὶ τὰς προβλέψεις τῆς. Καθὼς, λοιπόν, ἔχει τοὺς ἐπὶ τῆς συζυγιακῆς εὐνῆς θανάτους, καθὼς ἀδιαφορεῖ πρὸ τῶν δυστυχῶν συνδυασμῶν, διὰ τὰ δημιουργήσῃ εὐτελεῖς ἀπο- γόνους τοιοῦτοτρόπως ἐνοσπεῖς καὶ εἰς τὴν ψυ- χὴν μερικῶν τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοδυσχεροῦς, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ τελειότερα βαθμὶς τῆς δυστυ- χίας τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ τὸ καλλίτερον στοιχεῖον τῆς γενικῆς προόδου. Κάθε προόδος ὕλην ἢ ἠθικὴ, ἐπιστημονικὴ ἢ καλλιτεχνικὴ, εἰδη- μουργήθη ἀπὸ τὴν ομάδα τῶν αἰωνίως δυσχε- ροῦς μὲ τὸν ἑαυτὸν τους, ἀπὸ τὴν ομάδα τῶν ζητούντων τὸ καλλίτερον. Οἱ ἄλλοι δὲν προσφέ- ρουν τίποτε.

— Ἄλλ' εἶναι οἱ εὐτελεῖς.

— Βεβαίωτατα. Εἶναι οἱ εὐτελεῖς τῆς σήμερον, τοὺς ὁποῖους ὅμως θὰ καλύψῃ ἡ λήθη. Δι' αὐτὸ δὲν γνωρίζω εἰ πρέπει νὰ εὐχηθῶ εἰς ὅσους ἀγαπῶ, εἰς ὅσους ἠγάπησα· τὸ ἡλίθιον μείδιμα τῆς αὐτα- ρκειᾶς τῆς ἢ τὸ πικρὸν δάκρυ τῶν ἐλαττήρων τῆς ζωῆς;

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ποῦ ἔκειτο κάτω ἀπὸ τὰ κεραμίδια, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Πέτρος Βαλμποῦ ὠνόμαζεν ἐργαστήριόν του, ὁ καλλιτέχνης εἰργάζετο με ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχαν μαράνει τριάντα χρόνων ἀποτυχία.

Ὁ Πέτρος ἦτο τύπος μποέμ, πενήντα περίπου ἐτῶν. Εἶχε διατηρήσει τὸν πλατὺν λαίμοδετον του, τὴν ιδιόρρυθμον περιβολὴν τῶν καλλιτεχνῶν, ἀλλὰ, πρὸ πάντων, εἶχε διατηρήσει τὰς χιμαῖρας του. Κατελιημμένος ἀπὸ αὐτάς, δὲν ἔβλεπε τὴν τριγυρινὴν του ἀθλιότητα, τὴν πτωχείαν του καὶ τὴν πενιχρότητα τοῦ δωματίου του, τοῦ ὁποίου ὁ μόνος διάκοσμος ἦτο δύο μισοφαγωμένα καθίσματα, ἓνα ἄθλιο κρεβάτι καὶ ἓνα σεβαλέ.

Ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο ψυχρὸς καί, ὡς συνήθως, δὲν εἶχε κάρβουνα νὰ καύσῃ, τότε εἰργάζετο μετὰ τὸ καπέλλο εἰς τὸ κεφάλι καὶ μετὰ τὸ κτριμισμένο ἐπανωφόρι εἰς τὴν πλάτην. Ὅταν εἶχε καπνὸν, ἐκάπνιζε πίπαν, ἀλλὰ, ἂν καὶ ἠγάπα πολὺ νὰ καπνίζῃ, ἐν τούτοις, ἡ πίπα του δὲν ἦτο συχνὰ γεμάτη.

Ἐνῶ ὁ Πέτρος ἔπλεε μέσα εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις του, ἔξαφνα ἀνεπήδησε κάποιος ἐκτύπα τὴν θύραν τοῦ δωματίου του. Ἐπήγε νὰ ἀνοίξῃ, κρατῶν τὴν παλέτταν εἰς τὸ χέρι.

Μία γρη῏α γυναῖκα ἐμβῆκε, πτωχικὰ ἐνδυμένη καὶ σκυμμένη ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὴν δυστυχία.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἂν σὰς ἐνοχλῶ εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ Δημητράκη, τὸν ἐνθυμείσθε, τοῦ παλληκαριοῦ ἐκείνου, ποῦ ἦτο γείτονάς σας τὸν ἐνθυμείσθε;

— Πῶς ὄχι; πῶς ὄχι;

Ὁ Πέτρος προσέφερε τὴν πειρὸ στερεὰν καρέκλαν τοῦ δωματίου του εἰς τὴν γρη῏αν, διὰ νὰ περιποιηθῇ τὴν μητέρα τοῦ γείτονός του ἐν τούτοις, οὐδένα ἐνεθυμείτο μετέτοιον ὄνομα.

Ἡ γραῖα ἐξηκολούθησε:

— Καὶ κάμνετε ζωγραφίαις, δὲν εἶναι ἔτσι; ἠρώτησε μετὰ τρόπον συνεσταλμένον.

Ἐρριψεν ὅμως μιὰ ματιὰ γύρω της καὶ δὲν εἶδε σχέδια καὶ εἰκόνας κρεμασμένας εἰς τοὺς τοίχους.

Ὁ Πέτρος ἀπήντησεν ἐκπληκτος:

— Μάλιστα, εἶμαι ζωγράφος.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ ἠθέλα νὰ εἰπῶ. Καὶ κάνετε κόντρα, σὰν κ' ἐκεῖνα, ποῦ βλέπουμε κάμμιά φορὰ εἰς τὰς βιτρίνας τῶν μαγαζιῶν; Κόντρα μετὰ πρόσαπα, πῶς τὰ λέγουν; προσωπογραφίαις;

— Μάλιστα, ὁποῖος θελήσῃ...

— Τότε, ἰδοῦ, εἶπεν ἡ γραῖα, ἔχω κάτι νὰ σὰς παρακαλέσω. Θὰ με κάμετε ἰδιαιτέραν χάριν καὶ εὐχαρίστησιν... Ὅσον γιὰ τὴν πληρωμὴν, ἐξοικονόμησα μερικὰ χρήματα. Δὲν εἶναι, βέβαια, μεγάλα πράγματα, μὰ γιὰ μένα... εἶμαι γρη῏α καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰργάζωμαι πειρὰ...

Διεκόπη ὡς ἀπὸ ἐντροπῆν ἔπειτα ἐπανέλαβεν:

— Ἰδοῦ, θέλω τὸ πορτραῖτό του.

— Τὸ πορτραῖτο τίνος;

— Τὸ πορτραῖτο τοῦ ἐγγονοῦ μου. Εἶναι στὸ στρατό, εἶναι μακρὰ δὲν τὸν βλέπω, θέλω, λοιπόν, τὸ πορτραῖτό του γιὰ παρηγοριά μου.

— Τὸ πορτραῖτό του; ἠρώτησε μετὰ δυσάρεστον ἐκπληξιν ὁ ζωγράφος πῶς θέλετε νὰ τὸ κάμω, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐδῶ;

— Πῶς; καὶ δὲν τὸ ἐνθυμείσθε τὸ παιδί τοῦ Δημητροῦ μου, ἓνα παλληκάρι εἰκοσιτριῶν ἐτῶν! Νά, ἔχω καὶ τὴν φωτογραφίαν του.

Ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ στήθος της τυλιγμένην εἰς ἓνα χαρτὶ μιὰ φωτογραφίαν.

— Αὐτὴ τὴν φωτογραφία τὴν ἔβγαλα δύο χρόνια πρὶν, τοῦ μοιάζει κομμάτι, μὰ θὰ σὰς εἰπῶ τὰ χαρακτηριστικά του, ὅπως τὰ ἐνθυμοῦμαι τώρα, γιὰτι, νὰ σὰς πῶ κάτι; εἶμαι γρη῏α καὶ ἀρχίζω νὰ λησμονῶ ἄλλοιμονον! ἔχω νὰ ἰδῶ τὸ ἀγαπημένο μου ἐγγονάκι τρία τώρα χρόνια!

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως ἠθέλε κατ' ἀρχὰς νὰ ἀρνηθῇ. Τώρα μάλιστα διηρωτάτο, ἂν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ μετὰ μιὰ παληὰ φωτογραφία καὶ μετὰ τὰς συγκεχυμένας πληροφορίας τῆς γρη῏ας, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ἐκάμφθη.

— Θὰ κάμω ὅ,τι εἰμπορέσω, εἶπε, τέλος.

— Θὰ εἰμπορῶ νὰ ἔρχωμαι νὰ τὴν βλέπω;

— Ὁ ζωγράφος εἶπε ναί, καὶ ἐκείνη ἔφυγεν.

Ὁ Πέτρος ἤρχισεν εὐθύς τὴν ἐργασίαν. Ἦρε σὲ μιὰ γωνιὰ ἓνα κομμάτι μουσαμῆ, τὸν ἔβαλε σ' ἓνα τελάρο καὶ κατέβαλλε τὰς μεγαλειτέρας προσπαθείας του διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλλίτερα, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν ἐκείνην.

Ἡ γρη῏α ἦλθε τὴν ἐπομένην. Ἐπειδὴ ὁ Πέτρος μέσα εἰς τὸν πυρετὸν τῆς ἐργασίας του δὲν εἶπε τίποτε, ἡ γραῖα ἀπὸ συστολὴν δὲν ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ. Ἐπειδὴ δὲν εἴξευρε ποῦ νὰ ἀποδώσῃ τὴν σοβαρότητα αὐτὴν τοῦ ζωγράφου, ἐνόμισεν, ὅτι ἡ ἀφορμὴ ἦτο διὰ τὴν πληρωμὴν δι' αὐτὸ τοῦ ἐπανέλαβε τὴν ὑπόσχεσίν της.

Ὁ Πέτρος ἔχαμογέλασε πικρὰ καὶ εἶπεν εἰς τὴν γραῖαν, ὅτι αὐτὸ τὸ ἔκαμνε πρὸς χάριν της, χωρὶς χρήματα καὶ ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε, ἂν ἐπέμενε νὰ τὸν πληρώσῃ. Τότε ἡ γραῖα προσεφέρθη νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, νὰ τοῦ τακτοποιήσῃ καὶ καθαρῶς τὸ δωμάτιον, ἀλλ' ὁ Πέτρος δὲν ἐδέχθη. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς σκόνιν καὶ χωρὶς ἀκαταστασίαν.

Τότε ἡ γραῖα ἐκάθησε χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτὰ δὲν ἐκρατήθη καὶ ἐσηκώθη νὰ ἰδῇ τὸ πορτραῖτο.

Μόλις τὸ εἶδε, δὲν κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ τὰς κρίσεις του.

— Ὅχι... δὲν τοῦ μοιάζει... Γιὰτι δὲν τὸν ἔκαμνε νὰ χαμογελᾷ;... Δὲν φαίνεται ἐδῶ τόσον γελαστός καὶ πρόσχαρος καθὼς ἦτο... Τὸ μουστάκι του ἦτο πειρὸ κομψό, πειρὸ στριμμένο... Ἄν, μάλιστα, τὸν κάμετε μετὰ τὰ στρατιωτικά του...

Αὐτὰ εἶπεν ἡ γραῖα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ κάμῃ σύμφωνα μετὰ τὰς ὑποδείξεις της. Ἐκάμνε τὸν νέον νὰ χαμογελᾷ, τοῦ ἔστριψε περισσότερον τὸ μουστάκι, τοῦ ἐφόρεσε τὰ στρατιωτικά, τοῦ ἐκοκκίλισε τὰ μάγουλα.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ὅταν τὸ πορτραῖτο ἐτελείωσεν, ὁ Πέτρος ἐσηκώθη πολὺ πρωῒ, ἐπέρασε τὸ ἔργον εἰς ἓν πλαίσιον, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε κατασκευάσει, καὶ τὸ ἐκρέμασεν ἀντίκρου εἰς τὴν θύραν. Τότε ἐμήνυσε εἰς τὴν γρη῏αν νὰ ἔλθῃ.

Ἐκείνη ἔφθασε βιαστικῶς. Μόλις ἐμβῆκε, ἔρριψε μιὰ ματιὰ εἰς τὴν προσωπογραφίαν καὶ εὐθύς κατελήφθη ἀπὸ μίαν τόσον μεγάλην συγκίνησιν καὶ εὐχάριστον ἐκπληξιν, ὥστε δὲν ἀπέσπα τὰ βλέμματά της ἀπὸ τὸ πορτραῖτο.

— Εἶναι ἐλεεινὸ αὐτὸ τὸ ἔργον, ἐσκέπτετο ὁ ζωγράφος ντρέπομαι νὰ τὸ ὑπογράψω.

Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν ἔκστασιν καὶ τὴν χαρὰν τῆς γραῖας, ὅταν εἶδε τὴν χαρὰν νὰ ζωογονῇ τὸ πρόσωπόν της, διηρωτήθη, ἂν ὄντως δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ καλλίτερον ἔργον του.

(Fred. Boutet) ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Ἀπὸ τὰς μάχας τοῦ Δυτικοῦ μετώπου. Ἀνάκρισις Ἀμερικανῶν αἰχμαλώτων ὑπ' ἀξίωματικῶν.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ριχμένο εκεί στη μέση του δρόμου ένα μπουκέτο από μυρωδάτα φούλια, υψίσταται όλα τα βόσωνα και τους πόνους της εγκαταλείψεως.

Η φρίκη του θανάτου, είτε άνθρωπος είναι το θύμα του, είτε ζώον, είτε δάνδρον, είτε λουλουδι, θα διαπεράσει για μια στιγμή την ψυχήν του θανατού, θ' αναστατώσει τα θεμέλιά της, και, εισηχουμένη μέχρι των άδύτων της, θα σιγήσει κάθε άλλο αίσθημα, θα πνίξει κάθε σκέψιν, δια να δώσει πλήρη διέξοδον εις τον πόνον, που, συντροφεύμενος με τα δάκρυα, θα τονίση τον ύστατον χαιρετισμόν προς μίαν ζωήν έκληκτον.

Τι διαφέρει τόχα η ζωή μας απ' αυτό; Μήπως κι' αυτό δεν είχε τα νειάτα του, τη μυρωδιά του, τους ίδιους πόνους της ζωής, της αγάπης;

Κι' όταν την γύριε, κάτω από το άσημένιο και ήρεμο φως του μεγάλου ουρανού λαμπτήρος, έκλεισε τα κουρσάκια μάλιστα του, κουρσάκια από την υπερεχειλίον των πόθων, δεν έβλεπε τα ίδια όνειρα να λικνίζουν τον άγγελικόν ύπνον του;

Ναι! τα έβλεπε όλα αυτά, μα άχόρταγο κι' αυτό, όπως κάθε ένα που αγαπά, ήρχισ να θάλη περισσότερο.

Οι άπαλοί, οι άφωναί κόθοι του, έξυπνησαν αϊφνιδίως ως γιγάντια τέρατα, και τα κατάξηρα χείλη των, κατάξηρα από την δίψα της άπολαύσεως, ήρχισαν να του φωνάζουν με την άφωνον και ίσως γι' αυτό και ίσχυροέβραν φωνήν των αίσθησων: θέλωμεν τροφήν, δεν άρκούμεθα παιάσ' αυτά!

Αυτό, άνικανο ν' άντεπεξέλη κατά της βίας των τυράνων του, άφησε τον έαυτόν του να ρυμουλκείται υπό των αίσθησων, και όταν το πρωί ή κόρη με το λευκό χεράκι της ήλθε πάλι να του προσφέρει τον θαυμασμό της, ή ως τότε άφωνος αγάπη του έξέσπασε εις ένα άγωνιώδες και μισοδυσημένο «σά λατρεύω!» Και έκλεισε το κεφάλι του υπό το βάρος της όμολογίας, διότι του έφαινετο, ότι μ' αυτή τη λέξη του είχε βγή και ή ψυχή!...

Άπάτη! ήτο το πρώτον βήμα προς την άπληστιάν και, κατά συνέπεια, προς την καταστροφήν.

Η κόρη έκλεισε και αυτή τα μάτια της, γιατί ποτέ δεν είχε νοιώσει τόση μυρωδιά, όσην σκερπούδες έκείνη τη στιγμή το έρωτευμένο λουλουδι, και, χωρίς να θάλη, τα μαλλιά της εδρόθησαν θωπεύοντα τα πέταλά του!

Τι ήτο αυτό, που έπέφερε την συνένωσιν της εύωδίας των λουλουδιών με την ευωδίαν των μαλλιών της κόρης; Τίποτε! το πάλ! Συγχωνεύσαστε τα δύο αυτά, και θα έχετε τον έρωτα...

— Άχ! έκομμε το λουλουδι, δεν με φθάνει αυτό, δεν με φθάνει!

Την ίδια στιγμή και ή κόρη έψιθύρισε: — Έχεις δίκαιο, δεν σε φθάνει αυτό!

Μεθυσμένη, έσκυψε περισσότερο, άκόμη περισσότερο, και τα χείλη της εδρόθησαν κολλημένα επάνω του!

Τα πέταλά του διεστάλησαν, ήκούσθη ένας στεναγμός, που ύψώθη επάνω, πολύ επάνω, έως στο φεγγάρι, περιέκλεισε όλο το άπειρον μέσα

του, έπληρε και από τός μαρμαρυγές των αστέρων, από το φτερούγισμα των άγγέλων, από τα άρμάματα της Έδέμ, και έτσι επαναπεσόν, διαχρατέθη βαθειά μέσα στη ψυχή του, και το έρωτη ανέαισθητο στο λίκνο της ήδονής.

Και είπε πάλι σε λιγάκι το άχόρταγο λουλουδι: — Άγάπη μου! ήθελα... Άχ! δεν με φθάνει το φίλημά σου, δεν με φθάνει! θάλω να μη χωρισθώ πειρά από κοντά σου! θάλω να μη μπορώ να ξεχωρήσω τον έαυτόν μου από σένα! θάλω τα στήθη σου!

Έσκυψε ή κόρη και, χωρίς να σκεφθί το τερατούργημα — δεν σκέπτεται έκείνος π' αγαπή — έκοψε το λουλουδι, το έκοψε ένα μπουκέτο και το έκάρφωσε στο στήθος της. Έκείνο δεν ένοιωσε τον πόνο μέσα στη θερμή της λαχτάρας του, δεν είχε τίποτε! ήτο τόσο εύτυχισμένο επάνω στα στήθη της!

Ταλαίπωρε έρωτευμένε! για πόσον καιρόν σου έπιφυλάσσεται, άρα γε, αυτή ή εδδαιμονία;

Όταν σε λίγα ή ύπουλος άπιστία, κρούουσα την κρυφή πόρτα της καρδιάς της κόρης, την κατέπειθε ν' αλλάξει τον γρηάσκοντα έραστήν, τότε άνέννησεν αυτός και με τός άνακολιπομένης δυνάμεις του ήθέλησε να ρίψη το βαρύν άνάθεμα κατά του χρόνου, που τον ήρπασε τα νειάτα και τον έρωτα!

Μά, άκαμπτος έκείνος ως γρανίτης, του είπε: — Έτσι είσαστε!

Ένα παράθυρο ήνοιξε έκείνη την στιγμήν και εις τον δρόμον έξεσφενδονίσθη με την μεγαλύτεραν άναλησίαν ένα μπουκέτο! ήτο το μπουκέτο με τα φούλια, που έβλεπε μπροστά μου!...

Πόσοι και πόσοι, έρά γε, που αυτήν την στιγμήν περνούν σφιχτοπιασμένοι από μπροστά μου, δίδοντες τον όρκον της αϊωνίας αγάπης και λατρείας, πόσοι απ' αυτούς δεν θα δοκιμάσουν ούριον την ίδια πίκρα, την ίδια άπογοήτευσιν, την ίδια εγκατάλειψιν!

Ένα δάκρυ, το παιδ πικρό δάκρυ, που μπορεί να δοκιμάση ένας άνθρωπος, κυλισθέν άθορόδως επάνω στο πρόσωπό μου, μου δίδει την υπεράνθρωπον δύναμι να φωνάζω εις όλους αυτούς:

— Μή προχωρείτε! ή ζωή μας, ή αγάπη μας, μοιάζει το μπουκέτο αυτό! το βλέπετε; είναι ένας νεκρός, που απέθανεν από άπληστίαν προς τον έρωτα!

Του μάκου! κένενας δεν ήθέλησε να μ' άκούση! τα λόγια μου επίνγησαν μέσα στο βογγητό ενός έρωτος, που για να χορτάση απέθανεν!

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΒΟΕΜΙΑ, ΒΟΕΜΟΙ, ΤΣΕΧΟΙ

Οι Τσέχοι είναι το όνομα των Σλαβών, κατοίκων της Βοημίας, οι όποιοι εγκαταστάθησαν εις αυτήν κατά τον Η' μ. Χ. αιώνα, προσερχόμενοι από τας άνωτέρας πεδιάδας του Βιστούλα. Το όνομα των προέκυψεν εκ του όνόματος του άρχηγού αυτών Τσέχ, έπεξετάθη δε και επί των άλλων κατοίκων της Βοημίας.

— Γεωγραφική περιγραφή.

Η Βοημία είναι χώρα της κεντρικής Ευρώπης, άποτελοδσα τμήμα του Αυστροουγγρικού κράτους, ή χώρα αυτή, αφού επί αιώνας άπετέλει ανεξάρτητον βασιλείον, σήμερα είναι έπαρχία, κειμένη προς τα βορειοδυτικά της Αυστροουγγρικής αυτοκρατορίας.

Όρίζεται βορειοδυτικώς και βορείως υπό της Σαξωνίας, προς δυσμάς υπό της Βαυαρίας, προς νότον υπό των έπαρχιών της Άνω και Κάτω Αυστρίας, προς τα νοτιοανατολικά υπό της Ούγγαρίας και προς τα βορειοανατολικά υπό της έπαρχίας της Σιλεσίας. Η έκτασίς της είναι 51.948 τετρ. χιλιόμετρα.

Η Βοημία χωρίζεται πολύ διακριτικώς δια πλαισίον ύψηλών όρέων, των όπων το σύμπλεγμα άποτελεί το γεωστόν υπό το όνομα «βοημικών τετράπλευρον», όπερ είναι έκφρασις άνακριβής, διότι το τετράπλευρον τοϋτο — έχει κυρίως τρεις πλευράς.

Πέραν της κοιλάδος του Έγερ, έψοθνται οι κορυφαί του Έρτζεμπιργ (Μεταλλικών όρέων), άτινα βορειοδυτικώς της Βοημίας άπλοθνται εις

μήκος 138 χιλιομ. Αί ύψηλότεραι κορυφαί των όρέων τούτων είναι το Keilberg με 1235 μ. και το Fichtelberg με 1215 μ.

Πέραν της διόδου, την όποιαν σχηματίζει ο ποταμός Έλβυς προς βορράν, άρχίζουσι τα ύψώματα των Riesengebirge, άτινα προς το μέρος της Βοημίας παρουσιάζουσι τας μάλλον προσεγίας πλευράς των. Τα όρη ταύτα, των όποιων το όνομα σημαίνει βουνά γιγάντων, σχηματίζουσι τόξον υπέρ την Βοημίαν.

Ποταμούς ή Βοημία έχει τον Έλβυ, τον Moldau, εϊτινες ένοθνται και εις τούς όποιους συμβάλλει και ο Eger.

Το κλίμα της Βοημίας είναι άρκετά ύγρόν, επικρατοῦσι βορειοδυτικοί άνεμοι μετά βορρών, έξ άλλου ή χώρα, άπομοιωμένη δι' όρέων προς το νότιον της Ευρώπης, είναι ψυχρά. Η μέση θερμοκρασία του έτους είναι 7 βαθμοί, αλλά ή διαφορά μεταξύ των δύο άκρων θερμοκρασιών είναι 50 και 52 βαθμοί.

— Προϊόντα και βιομηχανία.

Η Βοημία είναι κυρίως χώρα άγροτική. Από τα δάση της έξάγονται έτησίως περισσότεραι των 20 εκατομμυρίων κυβικά όργανα ξύλων και εις τας πεδιάδας της άπιτυγχάνει ο σίτος και ή κριθή. Επίσης εύδοκιμοῦν τα γεώμηλα, τα όπωρικά και ή κτηνοτροφία.

Εις την χώραν υπάρχουν μεγάλα όρυχεία γαιανθρόκων, ως τα όρυχεία Pilsen, Kladno, Selan και άλλα. Επίσης ο λυγγίτης, ο γραφίτης, ο άργυροϋχος μόλυβδος έξάγονται έν άφθονία.

Μεταξύ των Ιαματικών ύδάτων δεν πρέπει να παραλείψωμεν τα λουτρά του Carlsbad και του Marienbad.

Η βιομηχανία της χώρας άνεπτέχθη έν' έσχάτων πολύ, φέρουσι δε εις την Βοημίαν τα βιομηχανικά της προϊόντα περισσότερον του ενός δισεκατομμυρίου έτησίον εισόδημα, ή ύαλος είναι το κυριώτερον και άρχαιότερον βοημικόν κατασκευάσμα, επίσης παράγει χάρτην, φαγιάνε, σάκχαριν και ύφασματα.

Ο πληθυσμός της Βοημίας είναι 6,300,000 κάτοικοι, πρωτεύουσα δε της έπαρχίας είναι ή Πράγα.

— Ιστορικά πληροφoρiαι.

Το όνομα Βοημία έλήφθη από το όνομα του κελτικου λαου Βοι, όστις κατοίησε εις τα μέρη έκείνα. Πλην ο λαός ούτος έξηφανίσθη κατά τον Α' μ. Χ. αιώνα, άντικατασταθείς υπό του Μαρομαν, λαου γερμανικου, όστις πάλιν υπεχώρησε πρό των έξ ανατολών έρχομένων σλαυικων φυλών, των Τσέχων.

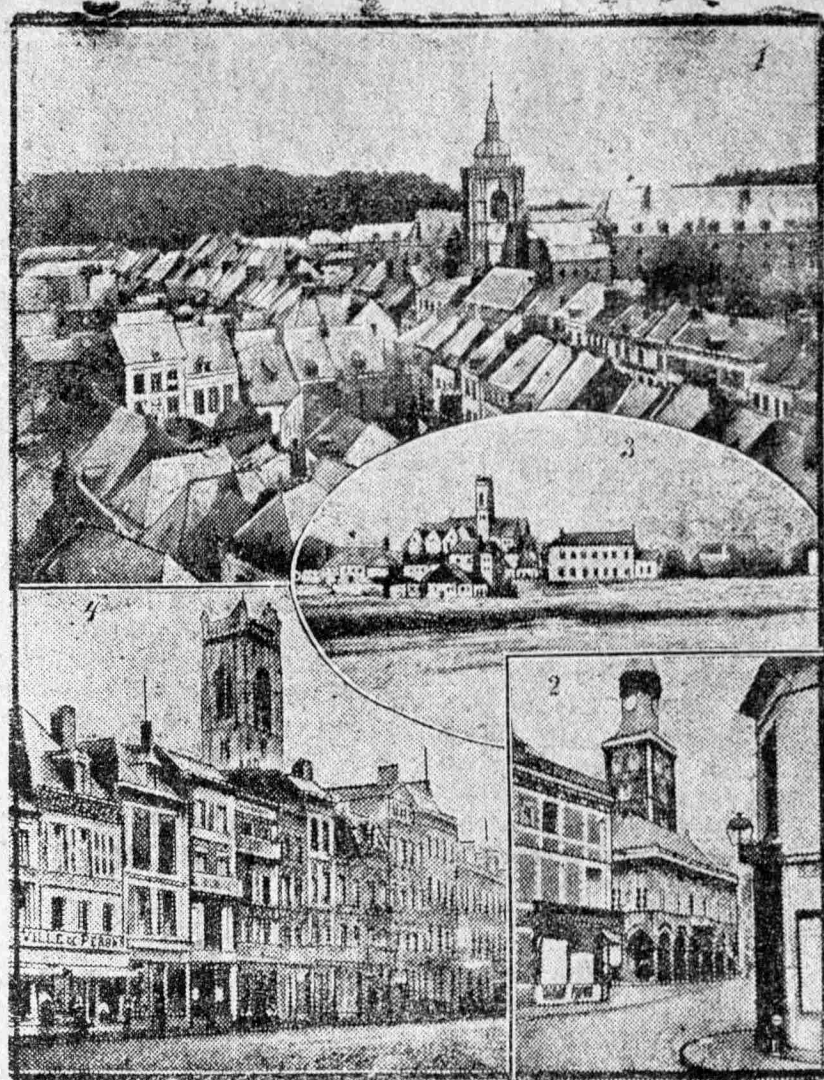
Αργότερον οι Τσέχοι κατέστησαν ύποταλεις πρώτον μεν του Charlemagne, μεθ' ο του βασιλέως της Μοραβίας Sviatoplk, όστις και τούς υπεχώρησε να δεχθώσι τον χριστιανισμόν. Μετά την σύγκρισην εισβολήν, ή όποία κατέστρεψε το μαροβικόν βασιλείον, Γερμανοί Ισραπόστολοι κατώρθωσαν να ένώσουν την Βοημίαν προς την Γερμανικήν έκκλησίαν.

Από του ΙΑ' αιώνος οι Βοημοί ήρχισαν να άναντιώσι κάποιαν άνεξαρτήσίαν. Τον ΙΒ' αιώνα ο Vladislav II έλαβε παρά του Frederic Barberousse τον τίτλον του βασιλέως, επί δε των βασιλείων Ottokar I και II (1253 — 1278) το βοημικόν βασιλείον δια της ένώσεως της Αυστρίας έφθασεν εις το άπόγειόν του σημείον, φθάσαν μέχρις Άδριατικής, αλλά κατέπεσε ταχύτατα. Εις τα μέσα του ΙΑ' αιώνος ή Βοημία είχαν έκγεγερμανισθί, τον δε ΙΣΤ' αιώνα περιήλθεν εις το αυστριακόν στέμμα.

— Φιλολογία.

Η τσεχική γλώσσα, ή λαλουμένη έν Βοημία, Μοραβία και Άνω Ούγγαρία άπαρτίζει μετά της πολωνικής τον δυτικόν κλάδον των σλαυικων γλωσσων. Όσον δια την τσεχικήν φιλολογίαν, αυτή άνάγει την άναγέννησιν της από του ΙΗ' αιώνος, δια της συγκεντρώσεως των δημοτικων ζομάτων και των άλλων έθιμικων φιλολογικων μνημείων. Έκτοτε ή τσεχική φιλολογία κατέστη περίφημος εις ποσόν και ποιόν παραγωγής. Μεταξύ των συγγραφέων της αναφέρωμεν τον ποιητήν Vrehlieky, τον Ιστορικόν Fomek, τον Sirecek.

Όσον δια την καλλιτεχνικήν κνησιν, ούτη, άκολουθησασα την φιλολογικήν άναγέννησιν, άδημούργησε πολλά και όραία. Η Πράγα είναι πόλις καλλιτεχνικων μνημείων, μεταξύ των όπων διακρίνονται το μουσειόν, το θέατρον, ή τράπεζα και άλλα. Ταύτοχρόνως μία νέα σχολή

Μπαδόμ και Περόν. 1) 'Η Μπαδόμ προῦ βομβαρδισμοῦ. 2) Τὸ ἀρχαῖον Διοικητήριον τῆς πόλεως. 3) 'Η πόλις καὶ τὸ φρούριον τῆς Περόν. 4) 'Οδὸς ἐν Περόν προῦ βομβαρδισμοῦ.

ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, ὡς καὶ ἀκαδημία ἐπιστημῶν, φιλολογίας καὶ τεχνῶν.

— Διὰ τί ὀνομάζονται Μπόιμ.

Τὸ ὄνομα Μπόιμ, αὐτὸ τοῦτο πρὸς τὸ Βεζμοί, ἔχει δοθῆ εἰς μίαν τάξιν νεαρῶν λογογράφων καὶ καλλιτεχνῶν παρισινῶν, οἱ ὅποιοι ζῶσι μὲ τὸ ἡμερησίον των εἰσόδημα, τὸ πάντοτε λιτὸν καὶ ἀνεπαρῆδες, καὶ συνεπῶς δὲν ἔχουσιν ὀρισμένην διαμονήν. Τοῦτο προήλθεν ἀπὸ τὴν περιπλανητικὴν ζωὴν τῶν Βοσμῶν.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς συγχρόνου φιλολογίας δύο βοσμικοὶ ὄμιλοι κατέστησαν ὀνομαστοί· ὁ πρῶτος, εἰς τὸν ὅπελον ἀνήκειν ὁ Gerard de Nerval, ὁ Théophile Gautier, ὁ Arsène Houssaye, εἶχε τὴν φωνὴν του εἰς ἓνα σπῆτι τῶν Παρισίων, τὸ ὅπολον κατεδαφίσθη, διὰ τὰ κτισθῶσιν ἐκεῖ τὰ διαμερίσματα τοῦ νέου Λαύβρου. Τὴν ἱστορίαν τοῦ ὀμίλου τούτου ἔγραψαν ὁ Gerard de Nerval εἰς τὸ ἔργον «Bohème Galande».

Ὁ ἕτερος ὄμιλος ἀπέτελετο ἀπὸ τὸν Murger, Privat d'Anglenont, Jean Wallon, Nadar καὶ ἄλλους. Περὶ αὐτοῦ τοῦ ὀμίλου ἔγραψαν ὁ Delveau καὶ ὁ Murger εἰς σκηνὰς τῆς βοσμικῆς ζωῆς.

— Βοεμοὶ Ἀδιγγανοί.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποδίδεται οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Βοσμίας, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον εἰς φυλὰς περιπλανητικὰς, καὶ καλοῦνται Ἀδιγγανοί, Τσιγγάνοι, Gigitanos, Zigeuner.

Φαίνεται, ὅτι θὰ εἶναι ἀρχαιότατος λαός. Ἡ ἀρχαιότης τοὺς ἐγνώριζεν εἰς τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν· ἐπώλουν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Εὐρώπης χαλκὰ ἀντικείμενα, καθὼς καὶ σήμερον δὲ ἐπεδίδοντο εἰς τὴν ἀργασίαν τῶν μεταλλῶν. Ἡ φυλὴ οὕτῃ περιπλανητικὴ, ἐν τούτοις ἐπηξε βάσεις εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, Ρουμανίαν, Ἰσπανίαν καὶ Ρωσίαν, ὅπου ἐγένοντο καλλιερηταὶ καὶ μεταπράται.

Ἐκαστὴ φυλὴ ὑπακούει εἰς τὸν ἀρχηγόν της, διέπονται ἀπὸ κομμουνιστικῆς ἀρχῆς, αἱ ἐπιγὰμ αἱ των δὲ περιορίζονται ἐν τῇ φυλῇ των.

Δὲν ἀνήκουσιν εἰς μίαν ὀρισμένην θρησκείαν, ἀλλὰ συνήθως εἰσὺς τὴν θρησκείαν τοῦ τόπου, ὅπου μένουσιν.

Ἡ γλῶσσά των συγγενεὺς μὲ τὴν σασσονικὴν καὶ ἔχει ὀρισμένους γραμματικὰς κανόνας,

ἀλλ' εἶναι βέβαια ἀνάμικτος μὲ τὰς λέξεις τοῦ τόπου. Ἐνθα διαμένει ἡ φυλὴ.

Δὲν ἔχουν αὐτὲ γραφὴν, οὕτως ἰδιαιτέραν φιλολογίαν· ἐν τούτοις ἡ ποιήσας εἶναι πολὺ ἀγαπητὴ παρ' αὐτοῖς· ἔχουν πολλὰ ἔθνηκα ποιήματα, μετοξὺ των δὲ ὑπάρχουσι μουσικοὶ καὶ, πρὸ πάντων, αὐτοσχεδιασταί.

Περὶ τῶν Τσιγγάνων ἔχουν γραφὴ ἀρκετὰ περίεργα εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, διότι εἶναι λαὸς προκαλῶν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΟΤΗΣ

Δὲν ξεύρω πῶσα θεωροῦν μεταδοτικὰ νοσήματα οἱ ἱατροὶ—δὲν ἐπεχείρησα ποτὲ νὰ μάθω τὸν ἀριθμὸν των—ἀλλὰ ἄς μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ σοφοὶ δόκτορες μὰς νὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ ἓνα.

—Τί; σκοπεύεις νὰ κἀμῃς ἱατρικὴν ἀνακοίνωσιν; Διὰ τί ὄχι; δὲν ξεύρετε, ὅτι ἡ ἱατρικὴ εἶναι ἡ πλέον γενικὴ ἐπιστήμη; Ποῖος ἀνθρώπος, μακάλῃς ἢ κοντυραῆς, δικηγόρος ἢ γκαρσόνι γραφείου, τραπεζίτης ἢ ὀδοκαθαριστής, δὲν ἔκαμε ἕστω καὶ μιά φορά τὸ γιατρὸν εἰς τὸ βίον του;

Σοῦ πονεῖ τὸ δόντι καὶ γυρίζεις σπῆτι σου μὲ τὸ χέρι εἰς τὸ μάγουλο. Σὲ βλέπει ἓνας φίλος σου. Εἶναι ὁ ράφτης σου, ὁ ὅποιος ἔχει ἰδιαιτέρους λόγους νὰ φροντίξῃ διὰ τὴν ὑγίαν σου.

—Τί ἐπαθεῖς, Κώτσο; Τὸ δόντι σου πονεῖ; εὐκολο πρᾶγμα. Πέρε λίγο σκόρδο καὶ ξεῖδι· μᾶσσα το καὶ παρὰστικά.

Σ' ἀφίνει καὶ ψύγει. Σὺ περιπατεῖς μερικὰ βήματα ἀκόμη, σὲ συναντᾷ κάποιος ἄλλος. Αὐτὸς ἦτο ἄλλοτε μεσίτης, σήμερον δὲ γεωμέτρης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν εἶναι γιατρός.

—Τί ἔχεις, ἀγαπητέ; τὸ δόντι σου; Μὴ χολοσκάνεις; βάλε...

—Σκόρδο καὶ ξεῖδι... —Ὅχι, καλέ, πιπέρι καὶ συναπισμὸ ἐπάνω εἰς τὴν κορφὴν τοῦ κεφαλιοῦ καὶ θὰ περάσῃ.

Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι συνητήσατε δύο πρόσωπα, ποῦ δὲν εἶναι γιατροὶ, καὶ ὅμως ἄς ἔδωσαν ἀπὸ μίαν συνταγὴν γιὰ τὸ δόντι σας. Θὰ πῆ, λοιπόν, ὅτι εἶναι γιατροὶ ἐν τῇ πράξει καὶ μάλιστα, γιατροὶ μὲ ὅλα τους, ἀφοῦ βλέπετε καὶ αὐτοὶ διαφρονοῦν.

— Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, δὲν βλέπω διατὶ καὶ ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διατυπώσω μίαν παρατήρησίν μου εἰς τὸν κύκλον τῶν ἱατρῶν μὰς.

Οἱ δημοσιογράφοι δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἱατροὶ ἀπὸ τοὺς παπουτοῦδες καὶ τοὺς ἐργολάβους. Ἄλλως τε, αὐτό, ποῦ θὰ ἀνακοινώσω, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀτομικὴν μου πείραν. Τὸ ὑπεβάλλω εἰς τὴν κρίσιν σας.

Ἐλεγε, λοιπόν, ὅτι μετοξὺ τῶν μετοδοτικῶν νοσημάτων, τῶν γνωστῶν εἰς τοὺς γιατροὺς, ἔχω καὶ ἓνα ἄλλο νὰ προσθέσω ἄγνωστον.

Τὸ μεταδοτικὸν αὐτὸ νόσημα εἶναι ὁ γάμος.

— Ὁ γάμος; Μάλιστα! ὅταν ἐνσκήψῃ σὲ μιά πόλιν, σὲ μιά γειτονιά, κἀμῃς θραύσιν· ἐρχονται περίοδοι, ποῦ ἄλλο δὲν ἀκούει κἀνεὶς, παρὰ γάμους καὶ γάμους, ὅπως ἐρχονται περίοδοι ἡσυχίας, mortes saisons, καθὼς λέγουσιν οἱ ἔμποροι.

Καὶ μὴ νομίζετε, ὅτι αὐτά, ποῦ ἄς λέγω, εἶναι ἀστήρικτα καὶ ἀβάσιμα. Ἡ πείρά μου, τὰ μάτια μου, τὰ αὐτιά μου—πρὸ πάντων τὰ αὐτιά μου—μοῦ τὸ ἔδωσαν νὰ τὸ καταλάβω μὲ τὸ παραπάνω.

Ἄνοιθα προχθὲς μίαν συλλογὴν ἡμερηίδος, διὰ νὰ ἐξακριβώσω κάποιαν ἡμερομηνίαν. Στρέφω τὰ μάτια εἰς τὰ κοινωνικά της: βλέπω Γάμος, κάτω ἀπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν πέντε γραμμαὶ μὰς ἀνήγγειλλαν ἓνα συνοικέσιον. Στρέφω τὸ φύλλον, ὁ Γάμος τῶρα ἔγινε Γάμοι καὶ τὰ συνοικέσια δύο· στρέφω τὸ φύλλον. Ὁ τίτλος ἔμεινεν ὁ αὐτός, ἀλλὰ τὰ συνοικέσια ἦσαν πέντε, μετὰ τρεῖς ἡμέρας μίαν μεγάλη στήλη ἦτο ἀφιερωμένη διὰ τοὺς γάμους καὶ ἐντὸς τοῦ μηνὸς εὐρέθη ἓνα φύλλον, ποῦ δὲν εἶχεν οὔτε ἀρθρον, οὔτε χρονογράφημα, οὔτε δηλώσεις, παρὰ γάμους, γάμους καὶ μόνον γάμους.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔχω καὶ ἄλλην πείραν. Ἡ γειτονιά, ποῦ ἔμμενα ἄλλοτε, ἦτο μιά πολὺ ἡσυχὴ γειτονιά τοῦ Πέραν. Οὔτε λατέρνες, οὔτε τραγούδια, οὔτε λαλούμενα. Ἀπὸ τὰς ὀκτὼ ἡσυχίας, ἀπὸ τὰς ἐννέα ὄλοι εἰς τὸ κρεβάτι.

Ἐνα βράδυ ἀκούω μουσικὴ ἀπὸ ἓνα παραπλάγι σπῆτι.

— Τί τρέχει; ἠρώτησα. — Ἐχουν γάμον, μοῦ ἀπήντησαν. Ἐκείνη τὴν νύκτα ξαγρῶπνησα. — Δὲν πειράζει, εἶπα μιά βραδυὰ εἶναι, θὰ περάσῃ.

Μὰ τὴν ἐπομένην φῶτα καὶ τραγούδια καὶ χοροὶ ἀπὸ ἓνα ἄλλο πειδ γειτονικὸ σπῆτι ἠκούσθησαν.

— Τί τρέχει; — Ἐχουν γάμο! — Καὶ σήμερον; καὶ αὐτοῦ; Δὲν ἐπέρασαν πολλὰς μέρας καὶ ἓνα βράδυ ἀκούω ἀπὸ τὸ ἐπάνω ἀπαρτημὴν ποδοβολητὸ ἀγριο.

— Ἐχουν χορὸ, μοῦ εἶπαν· ξεύρετε, παντρεύουν τὸ κορίτσι τους.

Προσεπάθησα ἀνύποπτος νὰ κοιμηθῶ, διαβάζοντα κἀνὲν νεώτερον ἔργον, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα.

Καὶ νὰ σταματοῦσε τὸ πρᾶγμα ἔως εἶδῶ, θὰ ἦτο καλὰ!

Τὸ γαμήλιον μικρόβιον, ποῦ ἐπεπόλαξε εἰς τὴν γειτονιά μου, ποῦ εἰσέδυσεν εἰς τὸ ἀπαρτημὴν μου, εἶναι πολὺ μεταδοτικόν. Δὲν τὸ εἴδετε, δὲν ἔλαβον τὰς προφυλάξεις μου καὶ τὸ κακὸ ἐγινε... Προσεβλήθη.

Ἐστερα ἀπὸ τόσα, πρέπει ἡ ἱατρικὴ Ἀκαδημία νὰ πεισθῇ, ὅτι καὶ ὁ γάμος, ὅπως τόσα ἄλλα, εἶναι μεταδοτικὸν νόσημα.

ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

48

(συνέχεια από σελ. 506)

‘Ο Αρθέξ άναγνώρισε τόν Χρήστον από τόν βήχα. ‘Ο δυστυχής είχε τελείως έξονεληθή, ήτο τελείως παρεμορφωμένος.

‘Ο Πασχάλ έμεινε λεπτά τινά σιωπηλός πρό του άνθρώπου έκείνου καί, τέλος, τώ ειπεν :

— Είσαι σό, Ραμπέρ ;

— ‘Εγώ ; ειπεν ο άλλος διά μέσου του κιγκλιδώματος. Ναι, είμαι έγώ, έγώ ο κατάδικος ; τί λές γι’ αυτό ;

— Τό όμολογίς ; ειπεν ο Αρθέξ με φωνήν σοβαράν, ή όποία όμως καί ήρώτα.

‘Ο Χρήστος άπήνησε σιωπηλός :

— Ναι, τό όμολόγησα.

— ‘Ωστε, λοιπόν, έσκότωσες ; ήρώτησεν ο Αρθέξ.

— Έσκοτώσα ;

‘Ο Ραμπέρ δέν άπήνησε, παρά δι’ αυτής της ήρωτήσεως ήρκέσθη μόνον νά παρατηρή τόν Αρθέξ.

Είχεν εις τά χείλη τά λόγια, τά όποία του ήρχοντο διά νά τά προσφέρη, καί όμως έφοβείτο νά τά ειπη.

— Δέν είξέρω, άν έσκότωσα, ειπε με χαμηλήν φωνήν καθώς ψίθυρος, αλλά ξέρω, ότι με κατέδικασαν καί είμαι εύτυχής, διότι επί τέλους έταλείσεν ή δίκη.

‘Η φωνή του έπρόδιδε τέτοιαν κατάστασιν καί έξάντλησιν, τόσον πόθον άναπαύσεως, ώστε ο Πασχάλ Αρθέξ, κατάκληκτος, ήθέλησε νά πλησιάζη περισσότερον.

Κάποιος φύλαξ τόν ήμπόδισε :

— Είμπορείτε νά μιλήτε από μακρόν !

— Χρήστο, ειπεν ο Αρθέξ, ή συνομιλία μας είναι έπίσημος καί σπουδαία, σκέψου το καλά. Χρήστο, δέν είναι δυνατόν νά είσαι δολοφόνος. Σό δέν θά ειπες εις τούς δικαστάς, ότι έσκότωσες. Τί τρέχει ; τί συνάβη ; Παρατήρησέ με καί επανάλαβέ μου εκείνο, πού ήκουσε τό δικαστήριον.

— Είπα, ότι ήμουν ο φονεύς του Παύλου Λαβερδάκ, ειπεν ο Χρήστος, ναι, τό είπα !

— ‘Ωστε, λοιπόν, μου έλαγες ψεύματα, όταν ισχυρίζεσο, ότι είσαι άθώος ;

— Πρέπει έξάπαντος νά είπα μιά από τός δύο φορές ψεύματα ή σά σάς ειπε εις τούς δικαστάς.

— ‘Α ! Χρήστο, ή είσαι τρελλός ή είσαι πολύ δυστυχής. Δέν ήψεύδεσο, όταν μου έλαγες, ότι δέν έφόνευσες, όταν όρκίζεσο. Είμαι βέβαιος, πώς δέν έσκότωσες τόν άνθρώπον εκείνον.

— ‘Ωμολόγησα, ειπεν ο Ραμπέρ με άγρίαν είρωνείαν, όμολόγησα ; αυτό είναι τό σπουδαίον.

— Ναι, όμολόγησες, ειπεν ο Αρθέξ, ναι, προσέφερες τό κεφάλι σου εις τούς δικαστάς, ναι, διέψυσες με μιά σου λέξι όλους εκείνους, πού έπίστευαν εις τήν άθωότητά σου. Καί όμως, εις πείσμα της όμολογίας σου αυτής, έγώ πιστεύω, ότι δέν είσαι ένοχος. ‘Ο δολοφόνος είναι χαμροπής χαρακτήρ πάντοτε. ‘Εγώ σέ ξεύρω. Δέν είσαι τέτοιος. Έσκότωσες ; έσκότωσες ού ένα άνθρώπον διά νά τόν κλέψης ; Αυτό δέν είναι δυνατόν.

‘Υπάρχει μέσα μου κάτι, τό όλοϊον επαναστατεί κατά της όμολογίας σου εκείνης. Καί όταν προσφέρης : ‘έσκότωσα’, ή φωνή εκείνη μου κραυγάζει : ‘ψεύδεται !’

‘Ο Χρήστος ήτο όρθιος με τά χέρια εις τό στόμα, ήνίγων έν ταύτῳ τόν βήχα καί τούς λυγμούς του. Χονδρά δάκρυα άνέβαινον εις τά κόκκινα μάτια του καί έξώγονον τά βλέφαρά του. ‘Εφαινετο έτοιμος νά ριφθή έμπρός εις τόν Αρθέξ. ‘Ετρεψε. Τό κιγκλιδωμα μόνον τόν έκράται. Μία φρικίασις τόν έκλόνει από κεφαλής μέχρι ποδών. ‘Ηθελε νά απαντήση, άλλ’ έσκέπτετο :

— Πρός τί νά τό ειπώ ; άς με πιστεύση, λοιπόν, καί αυτός φωνή καθώς σί άλλοι ...

Τότε άφησε τά χέρια του νά κατάπέσουν κατά μήκος του σώματός του καί ειπεν εις τόν Αρθέξ βραδέως καί με φωνήν διακοπτομένην από έξάψεις βηχός :

— Μή μου όμιλείτε γι’ αυτό, κ. Αρθέξ, άν δέν θέλετε νά με κάμνετε πειθό δυστυχή από δ,τι είμαι. Ποιος είμπορεί νά έμβραθήνη εις τήν συνείδησιν ενός προσώπου ; Κάνεις. ‘Εκείνο, πού έκαμα, ή, καλλίτερον, εκείνο, πού κάμνω, θά τό μάθετε μίαν ήμέραν. Τώρα μή μου ζητείτε τίποτε. Με πιστεύετε άθῶν ; μου τό είπατε. Σάς εύχαριστώ. Είθε ή πειθό μεγάλη καί ή γενναιότητα καρδιά, πού πάλλει τώρα, πού έπαλλεν ύπό τόν ήλιον. ‘Όταν αγαπάτε, αγαπάτε άληθινά. Δέν είμπορείτε νά πιστεύετε εις τό κακό, όταν πρόκηται δι’ εκείνους, τούς όποιους είδατε καί έγνωρίσατε καλά. ‘Ισως έχετε δίκαιον. Δέν θά έπιστεύετε ποτέ, ότι ο καλόβελος Χρήστος έσκότωσε. ‘Ω ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! πόσον ήμουν καλός ! ‘Όλα τά έβλεπα όραία. Μόνον άργόταρα, όταν συνήνησε τόν άλλον, ξεύρετε, εκείνον, πού μου κατέστρεψε τήν συζυγικήν μου εύτυχίαν. ... εκείνον, πού μου έπήρε τήν Μάρθαν μου. ... ‘Ω ! τήν άγαπούσα πολύ. Μίαν στιγμήν άπληλίσθη καί είπα : ‘Η άλευθερία κοστίζει πολύ. Έως τώρα εργάσθη διά τούς άλλους’ άς προσπαθήσω νά γίνω εύτυχής διά τόν έαυτόν μου. (άκολουθεί)

ΤΟΥΡΚ - ΤΑΤΛΗΣΗ

Γλυκύσματα διάφορα, τσοκολάτες, μπουλαμάδες κλπ. προίοντα γνήσια έν σταφυλών του έν Ούσα άφ έργοστασίου ΦΟΥΑΤ καί Σας εύρίσκονται παρά τοίς κυρίοις Γ. Δημητριάδη καί Ι. Αντωνιάδη, έν Πόλει, Βαλουκ Παζάρ, Τασταλάρ, 209 καί 155. Τηλέφωνον : Σταμπούλ, 540. ‘Ο άπαξ δοκιμάζων αυτά, άδύνατον νά μή γίνη τακτικός άγοραστής.

76

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 514)

‘Επειτα, στροφομένη πρός τήν σκιάν της μητρός της, ειπεν :

— ‘Ο νέος αυτός σέ έξεδίκησε, μητέρα ; τόν είδες ; σέ παρακαλώ επαγρόμνει επ’ αυτόν ; περιμένέ με !

‘Ελιποθύμησεν ο ‘Ερρίκος τήν έξήπλωσεν επί της χλόης. ‘Εξέσχισε τό μανίκι του άνδύματός της καί έπέδεσε τήν πληγήν με τό μουδίλι του. ‘Η Ναϊσά άνάτησε τās αλοθήσεις της, βλέπουσα δε τόν άχθρόν της έξαπλωμένον εις άπόστασιν όλίγων βηματών από αυτήν, ειπεν εις τόν Μονταρέ :

— Δός μου τά μαλλιά του !

‘Εάν εύρίσκετο εις θέσιν όλιγώτερον τραγικήν ο ‘Ερρίκος, θά έγέλα με τήν άπαίτησιν εκείνην της κόρης. ‘Εν τούτοις, προσεπάθησε νά τήν πείση, ότι αυτό δέν έπρεπε νά τό κάμη, διότι δέν ήτο εις τās συνήθειας ενός πολιτισμένου.

‘Εκείνη έπέμεινε, δέν ήκουσε κάμμίαν σύστασιν του ‘Ερρίκου καί του ύπέσχετο, ότι, άν της τό έκαμνε, θά τόν ήγάπα περισσότερον.

‘Ο ‘Ερρίκος ήρχισε νά μετανοή διά τήν στιγμήν εκείνην, καθ’ ήν έκάμθη άπάντη της κόρης καί της έξεδίλωσεν αίσθημα. Δέν άήγητα.

‘Ο Βαμοντσάκα, άκούσας τούς δύο πυροβολισμούς, έτρεξε διά μέσου του δάσους μαζί με τούς συντρόφους του.

— ‘Ελα έδῶ, του έφώναξεν ή Ναϊσά ; εκείνος, πού έσκότωσε τόν πατέρα καί τήν μητέρα μου, είναι εκεί ; δός μου τά μαλλιά του.

‘Ο ‘Ινδός έπλησίασε τό σώμα του Ναγκέκο, ήρπασε τήν κόμην του, με μίαν μαχαιριά τήν άπέσπασε καί με μίαν κραυγήν θριάμβου τήν προσέφερεν εις τήν Ναϊσά, ή όποία τήν έπιασε με

άγρίαν έκφρασιν καί έβύθισε τό δάκτυλό της μέσα εις τά αίματοδαφή μαλλιά. ‘Ο ‘Ερρίκος άπέστρεψε τό πρόσωπον έξ είδεσθειας.

Οι ‘Ινδοί ήρπασαν τά όπλα του νεκρού, τόν έσκόλισαν καί έπήραν εκατόν περίπου δολάρια, τά όποία εύρον επάνω του. ‘Επειτα έκοψαν μερικούς κλάδους, έκαμαν ένα πρόχειρον φορείον, διά νά μεταφέρουν τήν Ναϊσά εις τό σπίτι του θετού της πατρός.

Τήν στιγμήν εκείνην έμπυρσομορτώσεις ήκούσθησαν πρός τό μέρος του όρυχείου.

— ‘Εξόδελες, ειπεν ο Βαμοντσάκα πρός τόν ‘Ερρίκον, μήπως οι άνθρωποι σου είμπορούν νά πολεμήσουν χωρίς σέ ;

— Είναι πιθανόν, άπήνησεν ο Μονταρέ περίφροντις ; δέν φροντίζου πλέον νά με ύπακούουν.

— ‘Εμπρός, πάμε νά ιδούμεν, ειπεν ο Σιού.

‘Εξάσε δικταγήν πρός εκείνους, οι όποιοι έφερον τήν Ναϊσά, όπως ακολουθήσουν τήν πρός τήν λίμνην όδόν, έκαμα σημείον εις τούς όπαδούς του καί εις τά εύσταλώς, χωρίς ταραχήν, ώλίσθησαν διά μέσου του δάσους.

Καίτοι έτρεχον ταχύτατα, έν τούτοις, ο ‘Ερρίκος, καταφεγόμενος από άνησυχίαν καί άνημπονησίαν, τούς έπέρασεν. ‘Εξερχόμενος του δάσους, είδε από μακράν τούς εργάτας του νά όρμωσι πρός τά περιφράγματα του μεταλλείου ‘Εβάδιζον ύπό τήν όδηγίαν του Λόουελ, ο όποιος, έχων θάρρος καί νομίζων, ότι ήδύνατο νά διευθύνη καί τούς άνδρας, καθώς καί τά δολάρια, τούς ώδηγησε πρός τά εκεί.

‘Η έπίμονος ιδέα του ήτο νά έκδικηθῆ τόν Δούλ καί τόν Κράνστον. ‘Ο ‘Ερρίκος άντελήφθη, ότι τό σχέδιον εκείνο ήτο πολύ έλαττωματικόν καί δι’ αυτά ήρχισε νά φωνάζη με όλας τας δυνάμεις, διά νά κατορθώση νά σταματήση τήν έπίθεσιν τών μεταλλωρθέων του, προσεπάθει δέ νά τούς δώση νά ένοήσουν, ότι ώδήγηε ένισχύσεις καί ότι έπρεπε νά τούς περιμένουν.

‘Αλλ’ ήτο πολύ άργά ; αι φωναι του έκαλύφθησαν από τόν θόρυβον τών τυφεκισμών. Είδη νά πίπτουν κάμμιά δακαριά από τούς μάλλον τολμηρούς καί ή θλίψις του μεταβλήθη εις λύσσαν, όταν εις τό μέσον τών καπνών της μάχης, τούς όποιους άποτόμως διέσχισεν ο πρωϊνός άνεμος,

διέκρινε τήν Μαίρην έφιππον ; αυτή, θαρραλέα καί τολμηρά, προσεπάθει νά συγκρατήση τούς δειλιώντας. ‘Εντός μιας στιγμής ο ‘Ερρίκος έφθασε πλησίον της καί ήθέλησε νά τήν έξαναγκάση νά άπομακρυνθῆ. ‘Επειδή δέ εκείνη άνθίστατε, ο νέος έκτύπησε με θυμόν τόν ίππον της, ο όποιος έταράχθη καί θά έρριπτε κάτω τήν αναβάτιδά του, άν ο ‘Ερρίκος δέν τήν εκράται εις τούς βραχίονας καί τήν μετέφερε μακράν, έν μέσῳ βροχής σφαιρών, από τās όποιας ήτο θαύμα πως έσώθη.

Τήν στιγμήν εκείνην οι ‘Ινδοί έπρόβαλον από όλα τά σημεία του δάσους. ‘Ο ‘Ερρίκος διέσχισε τās πρώτας γραμμάς των, τήν έφερε πρός τό έσωτερικόν του δάσους καί της ειπε :

— Κρυφθήτε έδῶ καί μείνετε ήσυχος ; άλλως δέν έγγυδμαι διά τήν ζωήν σας.

— Με όφινετε μόνη ! έφώναξε ; καί νομίζετε, λοιπόν, ότι θά μείνω έδῶ ;

‘Εκείνος έθύμωσε καί άπεκρίθη :

— ‘Ο,τι θέλετε κάμνετε, αλλά μόνον αυτό δέν σάς έπιτρέπω : νά βάξετε νά σκοτώωνται οι εργάται μου, διά νά έχετε τήν εύχαρίστησιν νά παρουσιάζεσθε ως ήρωίς ; άλλως, όρκίζομαι, ότι θά σάς μεταχειρισθῶ ως άνηπότακτον στρατιώτην.

Χωρίς δέ νά περιμένη τήν άπάντησιν της, ώρμησε με τούς ‘Ι ; δου ; εις τά περιφράγματα. (άκολουθεί)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΡΗΦΗΙΟΝ ΓΥΝΗΚΕΙΩΝ ΕΠΔΥΜΑΣΙΩΝ τελευταίου συρμού έν Πέραν, παρά τό ξενοδοχείον Κραϊκσε, όδός Σιμαλ, άριθμ. 5.

Είδοποιείται τό σεβαστόν δημόσιον, ότι ή κ. Χαρίκλεια Φιλίππιδου εις έποχήν, καθ’ ήν τά ύφάσματα είναι πολύ άκριβά, έπιθυμούσα νά παράσχη εύκολίας εις τούς πελάτας αυτής, άπεφάσισε νά κόπητ πελούζια πρός 10, ταϊώρ πρός 25 καί νά κόπητ καί νά προδάρη συγχρόνως πρός 50 γρόσια καί νά ράπητ εις λίαν συγκαταβατικώς τας μς νυμφικας έσθητας.

ΑΝΝΑ ΝΙΚΗΤΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

— Ο Ιατρός Δημητριάδης απέθανε.

Η φράσις αΐτη ήτο εις τα στόματα πάντων τήν παρελθούσαν Κυριακήν. Οι γνωρίζοντες και οι μη γνωρίζοντες αυτόν, εκλαιον τον χρηστόν νέον, τον λαμπρόν άνθρωπον, τον καλόν γιατρόν. Οι μη γνωρίζοντες αυτόν, έθρήνον τον άμοιρον νέον, τον όμογενή Ιατρόν, όστις προσέτεθη εις την θλιβεράν σειράν των άποπτάντων. Οι γνωρίζοντες αυτόν, εκλαιον την άπόλειαν μελιχίου φίλου, συμπαθεστάτου συντρόφου, άφιλοκέρδους άσκληπιάδου, εύγενούς ψυχής.

Και πρέπει να τον κλαύσουν όλοι. Επί σειράν έτών ύπερσετήσας ώς δεκαεπταετίας Ιατρός εν Κασσάνδρῃ, Λήμιω, Γκιονέν και Άρτάκη, από τριετίας δὲ ώς στρατιωτικῶς εν Πανόρμῳ και ένταύθα, έπλησίαζε να δημιουργήσῃ μέλλον εύρύ και πλήρες έλπίδων εν τῇ πρωτεύουσῃ· άλλα βροχολογός νόσος έσβυσε διά μιᾶς και όνειρα και έλπίδας και μέλλον. Έπνίγησαν όλα μέσα εις την τελευταίαν του πνοήν, μέσα εις ένα καρδιαλγῆ και σπαρακτικόν χαιρτισμόν αὐτοῦ, τοῦ φεύγοντος από τον κόσμο προς τον κόσμο, προς την ζωήν, προς τον ήλιον.

Γλυκός και μελιχίος τους τρόπους, εύγενής και συμπαθής την μορφήν, έπι πᾶσι δὲ έμπνεόμενος από αίσθημάτων οπτανίων και στεργῆς πρωτοφανούς προς την οικογένειάν του, ο άτυχῆς και πολέμηλος Γιάννης ήτο από τῶς φυσιογνωμίας ένσειας, αΐτινες έχι μόνον έλκύνον, άλλα και έπιβάλλονται εις την άγάπην και εκτίμησιν παντός πλησιάζοντες αὐτός· διά τοῦτο ο σκληρός και πρόωρος θάνατος τοιαύτης πολιτίμου υπάρξεως, έντός τοῦ άπελευθερωτικῶς σπαραγμοῦ, των όποίων προξενεί εις τῶς καρδίας τῆς δικαίως όλοφρομένης μητρός και των πανταιοτρόπως εύεργετηθέντων αδελφών, έβύθισεν εις ελιμνρινές πένθος και πάντας τους συγγενείς αὐτοῦ.

Η κηδεία τοῦ δυσμοίρου Ιωάννου Ν. Δημητριάδου έτελέσθη μεγαλοπρεπῶς την Δευτέραν 26 τρέχοντος εν τῷ Ιερῷ ναῷ των Εισοδίων τῆς Παναγίας τοῦ Πέραν, μεσθίμως διασκευασθέντι, προεάρχοντες τοῦ θεοφ. άγίου Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρου εν μέσῳ πολλοῦ και έκλεκτοῦ κόσμου, σπεύσαντες να εκδηλώσῃ τῶς συμπαθείας του εις την όπαραγώρητον οικογένειαν και την άγάπην του προς τον πολιφίλητον νεκρόν.

Συλλυπούμενοι έγκαρδίως την άνεπανορθώτατς τραπείσαν μητρικήν καρδίαν τῆς κ. Καλλιόπης Ν. Δημητριάδου και τῶς βαρυσπυθόνας αδελφούς αὐτοῦ, εύχόμεθα εις την άθάναν ψυχήν τοῦ άφ' ήμῶν μεταστάντος να αναπαυθῆ εν σκηναίς δικαίων.

Θλιβερά και έπιβλητική έτελέσθη την Δευτέραν εν τῷ εν Κιντοσκαλίῳ Ιερῷ ναῷ τῆς Άγίας Κυριακῆς η κηδεία τῆς φιράλιπιδος και χαριτεβούτου Άννης Νικήτα, ητις μετά πολυώδυνον και όξειαν νόσον άπέπτη εκ τῆς γῆς, κλίνασα τον άχένα υπό τὸ σκληρόν και άμείλικτον τοῦ θανάτου δρέπανον.

Έφυγε την πολυτάραχον τοῦ βίου τούτου θάλασσαν και τὰ άγρια τοῦ κόσμου κίματα, και έπορεύθη εις τους γαληνίους και άκυμάντους κόλπους τοῦ Άβραάμ και τους χορούς των άγγέλων εν τῇ άκμῇ τῆς άνθηρᾶς αὐτῆς ηλικίας, εν έποχῇ, καθ' ήν γάμου λομπάδες και στέφανα εύτρεβαίζοντο δι' αὐτήν. Η όλη ζωή τῆς δὲν ήτο

τι άλλο, παρά μία άνθοδέσμη, μικρά μὲν, πλην εν των εύδοσετέρων άνθῶν τῆς καλῆς άνανθοφῆς, τῆς χριστιανικῆς απλότητος, τῆς εϊείης ύπακοῆς, τῆς όκνου φιλοπονίας και τῆς άθώας συμπεριφορᾶς τῆς. Ο πρόωρος και σκληρός θάνατός της άπαρამύθητον πένθος έγκατέλειψεν εις πάντας τους οίκείους και συγγενείς αὐτῆς, λόγοι δὲ παραγορίας δὲν θα ήσαν Ικανοί, να καταπραΰνωσι τὸ σφοδρόν άλγημα τῆς καρδίας των δυστυχῶν γονέων της, αν μη η άγαθή περι αὐτῆς έλπίς επέχεε τὸ γλυκερώτερον βάλσαμον εις την σπαρασσόμενην ηδη καρδίαν των και έμετρίαζε την όδυνηράν των θλίψιν. Έπιμελούμενοι την έξ ύψους παραγορίαν τοις τεθλιμμένοις γονεῦσιν, εύχόμεθα τῇ μεταστάσει ελαφρᾶν την γαίαν και αιωνίαν την μνήμην.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς άποκατάστασιν όρφανῆς κόρης γνωστῆς οικογενείας τοῦ Πέραν, με αρκετήν δὲ πατρικήν κληρονομίαν, νέος άντίμου οικογενείας, κάτοχος σπουδῶν οιασδήποτε γυμνασιακῆς τάξεως, άλλα με έφάδια προς δημιουργίαν καταλλήλου έργασίας διά των χρημάτων τῆς κόρης. Άπευθυντέον μέχρι τῆς αύριον εις τὰ γραφεϊά μας δι' έπιστολῆς, άπευθυομένης προς την κ. Κ. Τ. Χ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός περι την χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκάστην εις την κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Μπουγιούκ Παρμάν Καπού, όδός Δζαμτζή, αρ. 7. Ο έπιστήμων ούτος διά τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμει καταρθώνει να εξακριβώσῃ τὰ παρόντα, να προΐδῃ τὰ μέλλοντα και να μεταβάλλῃ την τύχην των συμβουλευομένων αὐτόν. Η χειρομαντία, η άρχαιοτάτη των έπιστημῶν, επικυροῦται από την ροήν των αίωνων. Προς

διακρίσασιν τῆς Ικανότητος τοῦ ως άνω χειρομάντου, άποταθῆτε άπὸς αὐτόν.

Έλλ. Φιλολ. Σύλλογος.— Τῇ αύριον Κυριακῇ, 1 Άπριλίου, τῇ 2 1/2 μ. μ. γενήσεται έκτακτος έπιμνημόσυνος συναδρία τοῦ Συλλόγου, καθ' ήν ο κ. Κλεόβουλος Κομνηάτος, Ιατρός, άναγνώσεται την βιογραφίαν τοῦ εκ των προέδρων αιδίμου Άναστασίου Χρησιδου.

— Η Μαυρογένειος Βιβλιοθήκη τοῦ Έλλ. Φιλολ. Συλλόγου ήρξασα λειτουργοῦσα. Είναι δὲ άνοικτῆ διά τους έπιθυμοῦντας, όπως μαλετήσωσιν εν αὐτῇ καθ' έκάστην, από τῶς 8—12 π. μ. και 2—5 μ. μ.

Έκφρασις εύαρεσείας προς τον Μ. Πρωτεύδικον.— Προχθές η Ίερά Σένοδος υπό την προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. άπεφάσισαν, έπι τῇ βάσει ρακρῶς ένθέσεως τοῦ Έκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου και τῆς έξελεγκτικῆς έπιτροπῆς τοῦ σωματείου, όπως έκφρασθῇ η εύαρεσεία τῆς Μ. Έκκλησίας διά σπυτοῦ πατριαρχικῶς πιττακίου προς τον άρχοντα Μ. Πρωτεύδικον κ. Γ. Παπαδόπουλον, Α' άντιπρόεδρον τοῦ συλλόγου και διευθυντήν τῆς Έκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Σχολῆς αὐτοῦ, έπι τῇ εκθέμῳ ύπαστηρίζει των άληθῶν τοῦ συλλόγου συμφερόντων και τῇ διασασί έφέσει προς προαγωγήν αὐτοῦ τε και τῆς σχολῆς εις την προσήκουσαν περιουσίην και εύκαιαν. Ο κ. Γ. Παπαδόπουλος, κατά την άναγνωσθεισαν εν τῇ Ίερῇ Συνόδῳ ένθεσιν, συντέλεσεν αὐτός και μόνος, να έξέρῃ πόρους ύπερ τῆς Μουσικῆς Σχολῆς παρά διαφόρων όμογενῶν, τιμηθέντων άρτίως παρά τοῦ Συλλόγου διά τοῦ τιμητικοῦ τίτλου τοῦ έπιτίμου μέλους, δι' ὃν έπληρώθησαν οι εις τους διδασκάλους τῆς σχολῆς καθυστερούμενοι μισθοί των τελευταίων δύο έτών, άμα δὲ κατώρθωσεν, όπως οι έφέτος προσεγγόντες ύπερ τῆς σχολῆς δωρεάς, οι άνήκοντες εις τους θιασώτας και θυμαστὰς τῆς άγῆς και άνοθαύτου Βυζαντινῆς μουσικῆς, πληρώνωσι τεόντεςυθην τακτικῶς κατ' έτος τὸ ηδη ύπ' αὐτών προσεγεχθέν ύπερκεκατοντάλιον προαιρετικόν πασόν προς άξιοπρεπή συντήρησιν τοῦ μουσικοῦ τούτου φυτωρίου, τοῦ μόνου ανά την καθ' ήμᾶς Άνατολήν ύπάρχοντος και εύδοκιμώτατα λειτουργοῦντος.

Άρραβῶνες.— Η Άρμονία συνήνωσε την Κυριακήν διά των τρυφερῶν δεσμών των μνήστρων δύο εύγενείς ύπάρξεις, τον συμπαθῆ διηγόρον κ. Π. Δ. Μηλιώτην μετά τῆς εύγενούς δ. Δικατερίνης Α. Σαραφίδου, κόρης τοῦ πατριαρχικου οίκου τοῦ κ. Α. Σαραφίδου και αδελφῆς των τόσον εύδοκίμως δρώντων εν τῇ άγορῇ μας κυριών Κωνσταντίνου και Έμμανουήλ Σαραφιδῶν. Εις τους μνηστειθέντας εύχόμεθα τοχαίαν την στέψιν, εις δὲ τῶς εύτυχῆς οικογενείας των άπευθύνομεν τὰ συγχαρητήριά μας.

— Εν στενῷ οικογενειακῷ κύκλῳ έτελέσθησαν την παρελθούσαν Κυριακήν οι άρραβῶνες τῆς καλλίστης κόρης Άρίστης Ζησιάδου μετά τοῦ γνωστοῦ έργαστασιάρχου κ. Γ. Ποταμιάνου. Εις τε τους μνηστειθέντας και τῶς οικογενείας των άπευθύνομεν θερμά συγχαρητήρια.

Εικοσιπενταετηρίς.— Η κοινότης Μακροχωρίου έόρτασε την παρελθούσαν Κυριακήν την εικοσιπενταετηρίδα τοῦ πρωτοφύλου αὐτῆς κ. Αγγέλου Χρησιδου, με ένδειξεις πολλὰς συμπαθειῶν και άγάπης. Ο έορτάζων ύπεδέχθη εν τῷ οίκῳ αὐτοῦ τῶς κοινοτικῶς άρχῆς και άπειρίαν φίλων του, οι όποιοι τῷ εύχῆθησαν και πνευτικοτάτηρίδα να άξιωθῇ να έορτάσῃ.

Συγχαρητήρια.— Εύχαριστώσας έπληροφροῆθημεν, δι' ο έξ Άρτάκης κ. Χρηστός Α. Βάσιμποζης άπεφείτης τῆς Λατρικῆς Σχολῆς. Άπευθύνοντες θερμά και έγκάρδια συγχαρητήρια προς τους οίκείους τοῦ νεαροῦ άσκληπιάδου, εύχόμεθα αὐτῷ πλήρη και εις τὸ πρακτικόν στάδιον ίπιτυχίαν.— Α. Α.

Άναχωρήσεις.— Τὸ παρελθόν Σάββατον άνεχώρησε διά την πατρίδα αὐτοῦ Συναδῶν ο κ. Εϋθύμ. Χαριτόπουλος, τον όποιον συνοδεύουσιν αι εύχαι των φίλων του.

Άντι στεφάνων.— Ο κ. Άναστάσιος Ζῆς προσέφερε διά τοῦ <Άπ' Όλα> λίρας πάντε εις τὸ Άσολον των άστέγων Γαλατᾶ εις μνήμην τοῦ Γεωργίου Τσαουσιδου.

ΖΗΤΕΙ θέσιν ταμίου εις κατάστημα νέα μορφωμένη και με καλλίστας συστάσεις. Πληροφορίαι παρ' ήμίν.

Οί Λιθουανοί αντιπρόσωποι έν Βερολίνω.
Δόκτωρ Σιάουλις, Σνετάνα, Σταγκαίτης, Νιλάϊσις.

Μεταφορά τραυματιών.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΕΠΑΚΩΛΟΥΘΑ

Κυρία,

Κατόπιν τής συνεννοήσεως, ηεις επήλθε μεταξύ μας στα πεπεχητά μέσα στο δρόμο, επήγα προχθές εις το «Royal», το όρισθέν διά τήν συνέντευξίν μας.

Εκάθησα, λοιπόν, σ' ένα τραπέζι ή μάλλον προσεποιητήν, ότι εκάθησα, διότι κατά βάθος εύρισκόμενη επάνω εις αναμμένα κάρβουνα, καθά δέ θα ξεύρατε, κυρία, δέν κάθηται κἀνάνας με εύχαριστησιν επάνω σέ μια τέτοια πολυθρόνα.

Η ανυπομονησία, όπως και ή ύπομονή, είναι πράγματα έμφυτα εις τόν άνθρωπον, άλλ' ή ανυπομονησία αυτή διπλασιάζεσαι, τριπλασιάζεται, όταν περιμένη κἀνάεις αγαπητόν πρόσωπον, έγω δέ δύσμαι ένόρκως νά σās διαβεβαιώσω, ότι έπεινήν τήν στιγμήν δέν έβλεπα άλλο αγαπητότερον πρόσωπον από σās!

Κρατών, λοιπόν, τό ρολόγι μου στα χέρια, και μετρών αγωνιωδώς τούς κτύπους του, ταύτοχρόνως με τούς κτύπους τής καρδιάς μου, έστρεφα δεξιό και άριστερά τήν κεφαλήν, εις τρόπον, ώστε οι βλέποντές με νά νομίζουν, ότι εύρισκόμενη εκει μάλλον προς επιθεώρησιν τών τοίχων!

Και όμως είναι άπολύτως βέβαιον, ότι όποιος πηγαίνει στο ζαχαροπλαστειον, πηγαίνει ή δια νά παρίξη γλυκυτάτην ένασχόλησιν εις τόν λάρυγγα ή ένασχόλησιν εις τήν καρδίαν.

Επιθεώρησις τοίχων όλοτελώς αποκλείεται! Επέρασε μισό ώρα, μια ώρα, χωρίς νά δοκιμάσω ούτε τήν μίαν, ούτε τήν άλλην ένασχόλησιν.

Αχ! γυναίκες! άν ξεύρατε τί παθαίνει ένας άνδρας, που σās περιμένει, έπραξε νά δαγείζεσθε

πετρά, διά νά προφθάσετε μια ώρα άρχήτερα εις τό ραντεβού σας!

Μά, έτσι ακαρδα πλάσματα που είσθε, στο πεισμό μας έτοποθετήσατε τά πετρά επάνω στο κεφάλι σας, και δέν έφθασε μόνον αυτό, αλλά, διά νά επιφέρατε όσον τό δυνατόν περισσοτέραν βραδυτέτα εις τό περπάτημά σας, έσιενέφατε και τά φουστάνια σας!

Ίδου ό λόγος, διά τόν όποιον δέν προφθαίνετε έγκαιρώς εις τά ραντεβού σας!

Comptoir de l'Acétylène

Έν Γαλατι, δέω Χεζαρέν, αριθμ. 12,
άπέναντι του Κοπερατίβ.

Τέλεια συσκευαί και συγκολλήσεις δι' άσετυλίνης. Όλα τά είδη τής αυτεγενούς συγκολλήσεως. Όξυγόιον, carbure de calcium, Αάμμα μεταλλείων. Παντός είδους λάμπαι, bees, άμίαντα κλπ. φωτισμοί δι' άσετυλίνης. Πώλησις χοιδικώς και λιανικώς. Επιστημονική συγκόλλησις όλων τών μετάλλων διά του όξυ-άσετυλινικού συστήματος. Ζητούνται αντιπροσωπείαι διά τός έπορχίας.

Σημ. — Τοσ κ. Δ. Δήμου άποχωρήσαντος έν του έν τή ως άνω διευθύνσει καταστήματος, τήν έξακολουθήσιν τών εργασιών ανέλωθεν υπό τήν νέαν ως άνω έπωνυμίαν ό κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, εις όν δέον νά άπευθύνωνται πάντες οι έχοντες δοσοληψίας με τό κατάστημα.

Γνήσιοι οίνοι και οίνοπνευματώδη ποτά, προελεύσεως Γανοχώρων, εις τιμάς συγκαταβατικής, εύρίσκονται εις τός φημισμένους αποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

έν Γαλατι, Φερμαντζιλέο, 102.

Όποιος θέλει τήν υγείαν του, άς νά προτιμάσθ.

Οί πόδες σας δέν έχουν κερτημένην ταχύτητα, διότι τήν έχει όλην καταλάβει ή γλώσσά σας!

Επερίμενα, λοιπόν, έπερίμενα, άλλ' εις μάτην.

Τά μάτια μου δέν έφωτίσθησαν από τό φώς τής μορφής σου, και δέν έφωτίσθησαν και από κἀνάνα άλλο φώς, διότι τά ήλεκτρικά είχαν σβύσει.

Αίφνης εία χέρι έννοιωσα νά περιθ' άνόμεσα στα μαλλιά μου, και τό χέρι εκεινο, ως ήλεκτρικός άγωγός, διατάραξεν όλην τήν ύπαρξίν μου, και, χωρίς κἀν νά στραφώ, είπα:

— 'Επί τέλους! Αγάπη μου!

Όταν τό φώς ήγαψαν έν νέου, είδα πλάι μου τήν . . . γυναίκα μου, ή όποία άπλήστως με παρετήρησι.

— Μά, μ' έπερίμετες λοιπόν;

— Βέβαια και σ' έπερίμενα, και μάλιστα με τό ρολόγι στο χέρι!

Επειτά από τέτοιο ένα δαίγμα αγάπης, με τό δικαίό της, παρήγγειλε δύο ριζόγολα!

Έγω δέ, εξαγαγόν τό βολλάντιον, έπλήρωσα διά τός άμαρτίας μου και ηθχαρίστησα τόν Θεόν μέν, διότι δέν σου έδωκε φτερά, τήν μόδα δέ, διότι εκαμε τά φουστάνια στενά, και καθυστερήσασα τοιουτετρόπως εις τό ραντεβού, με άπήλλαξας μιας σκηνης υπερτραγικωτάτης! . . .

Όταν επέστρεψα στο σπίτι μου, ήκουσα τήν γυναίκα μου νά λέγη στη μητέρα της, δηλαδή στη πεθερά μου:

— Δέν ξεύρεις, μαμά, πόσο μ' αγαπā ό άνδρας μου! τρελλαινεται, καλέ, τρελλαινεται! Φαντάσου, ότι μ' έπερίμενε με τό ρολόγι στο χέρι!

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

Τά καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΚΑΣ ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγίσιουλου, Χαράλ-μαση, αριθμ. 53 — Καλιοντζή-κουλούκ, άρ. 9.

Είσις 'Αριστοτέλους, 'Αναστασίου και Επ.